

СТВОРЕННЯ СТРАХОВОГО ФОНДУ ДОКУМЕНТАЦІЇ ПРО КУЛЬТУРНІ ЦІННОСТІ

Колісник О. В.

*Державний департамент страхового фонду документації,
м. Харків*

Проблема збереження унікальних документів національного архівного, музейного та бібліотечного фонду України, які зафіксували процеси розвитку суспільства протягом багатьох століть сьогодні є надзвичайно актуальною і вимагає невідкладного вирішення.

Одним із шляхів вирішення проблеми збереження інформації про культурні цінності є створення страхового фонду документації.

Створення страхового фонду документації про культурні цінності, в умовах підвищеного ризику виникнення природних та техногенних катастроф недостатньої охорони, активного використання, природного старіння та втрати ними експлуатаційних властивостей внаслідок несприятливих умов зберігання, гарантує можливість їх повної ідентифікації та доведення законної належності до фондів того чи іншого музею, бібліотеки або архіву, у випадку викрадення, псування або недоступності.

Наразі створення страхового фонду документації передбачає два види фіксації інформації – на мікрографічній плівці та у цифровій формі. Безумовно найкращою формою оперативного збереження інформації на сьогодні є цифрова форма. Такий спосіб збереження інформації має низку позитивних якостей: практично необмежений об'єм зберігання інформації, простота управління та пошуку, можливість автоматичного копіювання та доступу до інформації з будь-якої точки світу тощо.

Однак як спосіб довгострокового зберігання (100 і більше років), цифрова форма має суттєві недоліки, пов'язані з залежністю від обраного носія інформації які до того ж оновлюються кожні 5 – 10 років, та залежністю від програмного забезпечення, адже кожні 3 – 5 років змінюється кодування та формати даних. Не менш суттєвою проблемою є гарантія того, що інформація на цифровому носії не буде випадково або навмисно змінена чи уражена вірусами. Натомість у мікрофільм внести зміни неможливо. Термін гарантованого збереження інформації для розповсюджених сьогодні цифрових носіїв не перевищує 5 – 10 років, у виняткових випадках – 20 років. Натомість сучасні дослідження свідчать, що ацетатна плівка може використовуватися до 300 років.

Мікрофільм перевірений часом носій, який гарантує доступність до зафіксованої на ньому інформації отриманої фотографічним способом з оригіналу документа (малюнків, рукописів, стародруків, інших друкованих текстів та графічних зображень) впродовж багатьох століть.